

Suzanne Peters

Verborgen verhaal

Liefdesroman

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

1

“Amber? Waar ben je?”

Amber schoot overeind. “Hier,” antwoordde ze. Niet dat dat zoveel zei. Ze hoorde echter toch de voetstappen haar kant opkomen.

“Wat ben je aan het doen?” Bjorns blik ging richting het scherm van de laptop.

Meteen beseftte Amber dat ze een fout had gemaakt, maar ze kon nu het document niet meer wegklikken.

“Wat is dit?” Te laat.

“Oh, gewoon een verhaaltje.” Ze beet op haar lip.

“Mika valt van het dak,” las Bjorn. Hij trok zijn wenkbrauwen op. “Hoe kan het dat hij zich niet bezeerd heeft?”

“Mika is een kat.” Ze voelde zich er ongemakkelijk bij dat hij zo ongegeneerd naar het scherm zat te kijken. Het was nog maar een ruwe versie. Ze was er eigenlijk nog helemaal niet klaar voor om het ook maar aan iemand te laten lezen.

“Een kat?” herhaalde Bjorn. “Maar hij kan praten.” “Ja,” zei ze.

“Wat een onzin.” Bjorn schudde afkeurend zijn hoofd.

“Hoezo onzin?” Amber wist ook wel dat het vrijwel onmogelijk was dat er ooit iets met haar verhalen gebeurde, maar dat maakte haar niet zo veel uit. Dat was niet waarom ze schreef. En ook al zou Bjorn het nooit begrijpen, ze bleef hopen dat ze hem toch kon overtuigen.

“Katten kunnen niet praten,” zei Bjorn.

Amber telde tot vijf voordat ze antwoord gaf. “Het is een kinderverhaal.”

“Je bent negenentwintig!” riep Bjorn uit. Ze schrok van zijn plotselinge uitval. “Het wordt tijd om volwassen te worden.” “Wat heeft dit met volwassen worden te maken?” ging Amber er tegenin. Alles in haar schreeuwde dat ze deze discussie niet moest voeren. Van Bjorn kreeg ze nooit gelijk. Toch kon ze het niet laten hem een weerwoord te geven.

“Je moet werken! Niet stomme verhalen zitten schrijven.” Bjorn schudde zijn hoofd. “Mika. Wat een klotenaam.”

Ze voelde zich steeds kleiner worden. Nog steeds zat ze op haar plek achter de laptop, waardoor Bjorn extra hoog boven haar uit torende. Hij stond met één hand in zijn zij, de andere richtte hij met een beschuldigende wijsvinger haar kant op.

“Hoe wil je dit aan mensen uitleggen?”

raasde hij verder. “Zeg je: ‘Ik werk niet want ik heb het te druk met kinderachtige verhaaltjes schrijven?’”

Hij was wel vaker tegen haar tekeer gegaan, maar een aanval als deze had ze nog niet eerder meegemaakt. “Ik moet toch iets...” piepte ze.

“Je moet solliciteren!”

“Dat doe ik ook!” Verdorie! Ze had vandaag al vijf e-mails verstuurd én ze had nog gebeld met het uitzendbureau. Maar ze kon toch geen héle dagen solliciteren? En ze mocht toch best iets doen ter ontspanning? Na het werk dook Bjorn meestal op de bank en zette hij een sportwedstrijd aan, of keek hij naar een of andere actie-film. Daar deed ze toch ook niet moeilijk over?

Waarom zou zij dan niet ter ontspanning mogen schrijven?

“En als je dan klaar bent met solliciteren, zou je best wat in het huishouden kunnen doen.”

Ze durfde niet te antwoorden. Het huis was allesbehalve smerig. De was was gedaan. Ze had netjes gestofzuigd. Ze begreep best dat zij de huishoudelijke taken op zich kon nemen als hij hele dagen aan het werk was en daar maakte ze nooit een probleem van. Maar zag hij wel wat ze deed?

“Het eten is nog niet eens klaar!”

Meende hij dit nou? Ze merkte dat ze nu echt op ontploffen stond. “Hoe durf je zo tegen me tekeer te gaan,” zei ze. Ze maakte zichzelf iets groter door op te staan. “Ik werk me uit de naad om het huis brandschoon te houden. Schrijven werkt ontspannend. Meer is het niet.”

“Achterlijk wijf,” mopperde hij. “Je uit de naad werken? Je hebt geen idee wat werken is! Ik heb de hele dag in een bloedhete fabriek gezeten en heb honger! Waarom sta je niet in de keuken?” Ze schoof de stoel naar achteren en liep met grote stappen de kamer uit, intussen vechtend tegen de tranen. Bjorn mocht niet zien hoe erg hij haar raakte.

In de keuken haalde ze de maaltijd die ze voor die dag had bedacht uit de koelkast, kwakte de inhoud in een pan en zette het fornuis aan. Eigenlijk had ze nog een lekker toetje willen maken, maar ze was nu blij dat ze zich die moeite had bespaard.

Ze was nu bijna drie jaar samen met Bjorn. De man die eens zo romantisch en lief was. De laatste tijd was hij eerder een soort tiran. Een bullebak, die vond dat ze moest leven zoals hij het wilde. Ze wist dat ze dit niet lang meer vol kon houden. Binnenkort moest ze eens goed met hem praten.

Niet nu. Nu was hij te boos en niet voor rede vatbaar.

Toch deed het haar ontzettend veel pijn wat was er gebeurd waardoor ze haar eigen vriend niet meer herkende?

Bjorn kwam de keuken in. Tegen beter weten in hoopte Amber dat hij zijn excuses zou aanbieden. Dat ze elkaar zouden knuffelen. Ze wilde zo graag dat hij liet zien dat hij nog steeds veel van haar hield.

“Ik heb je verhaal van de computer verwijderd,” zei Bjorn. Ze draaide zich om. “Je hebt... Wat?”

“Ik heb het verwijderd.”

De woorden drongen amper tot haar door. “Je maakt een grapje.”

“Nee. Het is onzinnig. Je vernedert jezelf alleen maar met deze onzin. Het lijkt me beter als ik de laptop voortaan mee naar mijn werk neem. Zo kom je niet in de verleiding om domme dingen te doen.”

“Je hebt mijn verhaal verwijderd?” “Ja.” Hij zei het triomfantelijk.

Ze had meer dan de helft van het verhaal af... En ze had er zo hard aan gewerkt! Ze had Mika een bijzonder avontuur laten meemaken met het jongetje dat naast hem woonde, en ze

wist al precies hoe het moest aflopen. Het verhaal waar ze met zoveel liefde en aandacht aan had gewerkt... ze kende het goed genoeg, maar bij lange na niet woordelijk. Ze kon onmogelijk de tekst opnieuw schrijven.

Het zou nooit meer hetzelfde worden. "Ik..."

"Het is beter zo," vond Bjorn. "Zo kun je je tenminste focussen op wat belangrijk is."

"Hoe durf je?" Ze spuwde de woorden bijna uit. "Ben je gestoord? Hoe durf je aan mijn laptop en bestanden te zitten?" "Stel je niet zo aan, zeg. Het was toch maar een hobby? Een stukje ontspanning?" Hij wierp een blik op het fornuis. "Je moet niet vergeten te roeren, anders brandt de boel nog aan."

Ze staaarde naar de pan. De inhoud was ondertussen al aan het pruttelen. Bjorn reageerde we vaker zo lomp op haar schrijven, maar met het verwijderen van haar verhaal was hij echt te ver gegaan. En nu stond ze als een brave huisvrouw zelfs zijn eten te maken.

Dit zou nooit meer goedkomen, besepte ze opeens. Ze voelde zijn ogen op haar gebrand en hij bekeek iedere handeling die ze deed. Zodra ze ook maar een klein foutje maakte, zou ook daar commentaar op volgen.

Waarom zou ze nog langer haar best doen

voor hem als hij haar totaal niet wist te waarderen?

“Misschien moet je het vuur lager zetten,” adviseerde Bjorn. De betweter. Het eten had nu – net als Amber – het kookpunt bereikt. Kwaad greep ze de pan van het vuur en gooide hem naar zijn hoofd. Bjorn wist nog net op tijd aan de kant te duiken. Helaas.

“Waar slaat dit nou weer op?” vroeg hij. “Wat doe je met mijn eten?”

Zijn eten? Alles draaide hier om hem. Amber stormde de keuken uit, naar de gang en daarna stampvoetend de trap op. Ze hoorde hoe hij achter haar aankwam.

“Doe niet zo overdreven!” riep hij.

Ze had er genoeg van. Uit een kast griste ze een koffer en ze greep wat willekeurige kleding die ze erin gooide.

“Je bent melodramatisch. Leg die koffer terug.”

“Geen haar op mijn hoofd die er aan denkt,” zei ze. “Dit was de druppel.” Ze klikte haar koffer dicht en liep ermee naar beneden. Daar klapte ze de laptop dicht zonder hem uit te doen en haalde de stekker uit het stopcontact. Ze nam niet de moeite om de laptoptas te zoeken en negeerde de verwensingen die Bjorn naar

haar maakte terwijl hij achter haar aan liep.

Als laatste pakte ze haar schoudertas van de kapstok. “Ik wil je nooit meer zien,” zei ze, en na die woorden liep ze het huis uit. Pas toen ze de hoek om was, durfde ze haar tranen de vrije loop te laten.

Vijf jaar later

Amber had het Amsterdamse grachtenpand, waar haar uitgever gevestigd zat, al vaak bezocht. Toch keek ze iedere keer weer haar ogen uit. Het pand was zo hoog en statig dat ze zich er klein door voelde. Bij de ingang stond een grote plastic pop van Mika, de kat die de hoofdrol had in haar kinderboekenreeks 'Mika en Fido'. Hij droeg een bruine jas en hield zijn potje omhoog, alsof hij zwaaide. De rode kleur van zijn vacht was door de zon al behoorlijk vervaagd.

Elke keer wanneer ze de kat zag staan, voelde ze vlinders in haar buik. Het bleef bijzonder dat haar creatie tegenwoordig het boegbeeld was van de uitgever.

Regelmatig dacht ze terug aan die avond waarop ze van Bjorn was weggelopen. Soms vroeg ze zich af of hij wist hoe populair haar boeken waren. Hij was een van de weinigen die haar kon koppelen aan haar pseudoniem. Dat hij haar verhaal had verwijderd, had misschien wel zo moeten zijn. Na een half jaar bij